

det med, hvad vi har set i de allersidste Dage, at Bøderne i København i 1917 har udgjort til Kommunens Kasse 285,000 Kr. og til Staten 195,000 Kr., ialt 480,000 Kr. Og hvis vi endelig vil se, hvem der har betalt disse Bøder, finder vi Grösserer, Haandværksmestre, Grösserer igen, Direktør, Rentier o. s. v., o. s. v. Det forekommer mig, at disse Eksempler bekræfter, at der endnu er lidt at sige til Ligningen herinde i Storbyen, hvor man staar uden noget personligt Kendskab til den enkelte Skatteyder.

Jeg har villet holde disse faa faktiske Kendsgerninger frem for det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), thi det er kedeligt, naar et saa betydeligt Medlem i den lovgivende Forsamling og et saa betydeligt Medlem indenfor en stor Industri her i Landet er af den Mening, at en meget stor Samfundsklasse unddrager sig den Skattepligt, som paahviler den. Jeg tror, det ærede Medlem svæver i en fuldkommen Misforstaaelse. Der har maaske været en Tid, da man ude paa Landet ikke værdsatte de hjemmeavlede Produkter i den Udstrækning, de fortjente, men for det første maa jeg gøre opmærksom paa, at Udviklingen er — vi kan godt sige desværre — gaaet bort fra at anvende de hjemmeavlede Produkter, det være sig Rug, Malt, Korn til Mel og Gryn o. s. v., saa hjemmeavlede Produkter forbruges ikke i samme Udstrækning som tidligere, men dernæst har Landbrugerne ogsaa lært at værdsætte disse Produkter i højere Grad end tidligere.

Lad mig slutte med at citere et lille Afsnit af Landoverskatteraadets Meddelelse, som udkom i Fjor. Der staar heri: „det har nemlig vist sig, bl. a. ved de mange Undersøgelser, der paa Landoverskatteraadets Foranledning er foretagne i København og omliggende Kommuner, at et stort Antal saadanne forretningsdrivende paa forskellige Maader har søgt at bringe Indkomsten saa langt ned som muligt, f. Eks. ved at foretage uhjæmlede Afskrivninger og Henlæggelser til Fonds til Imødegaaelse af fremtidige Tab, ved at opføre Varelageret til for lav en Pris i den Statusopgørelse, som finder Sted ved Regnskabsaarets Slutning, o. s. v.“ Det ligger jo i Sagens Natur, at om man end kan paavise Vanskeligheder ved Opgørelsen af et Landbrugsregnskab med tilhørende Status, er Vanskeligheden ikke blot ved at opgøre en Forretningsmands Regnskab, men ogsaa ved at kontrollere hans Opgørelse akkurat lige saa stor. Med disse Ord vilde

jeg gerne bidrage mit til, at det ærede Medlem kunde komme bort fra den fejlagtige Opfattelse, at Landboerne unddrager sig en Skattepligt, der med Rette paahviler dem.

Finansministeren (Brandes): Betænkningen indledes med en Udtalelse om, at Lovforslaget er fremsat efter Aftale mellem Finansministeren og det Udvalg, der var nedsat om Lov af 13. Oktober 1917. Denne Bemærkning er ikke helt rigtig. Forslaget om Merindkomstskatten var bebudet af mig allerede under første Behandling af den nævnte Lov, det var paa tænkt af Regeringen, inden der nedsattes et Udvalg angaaende Lovforslaget om en Tillægsskat til den ordentlige Indkomst- og Formueskat. Men det er paa den anden Side ganske rigtigt, at vi i Udvalget drøftede Spørgsmaalet om Merindkomstskatten og jeg da meddelte Udvalget, at saadant Forslag vilde fremkomme inden Aarets Udgang, og at dette Lovforslag vilde være i væsentlig Overensstemmelse med den gældende Lov om Merindkomstskat.

Selve Udvalgets Betænkning giver mig ikke Anledning til Udtalelser, undtagen for saa vidt angaar de Bemærkninger, der omhandler forskellige Tilfælde, som Udvalget opregner, i hvilke man mener, Finansministeren bør benytte sin Bemyndigelse til at eftergive eller lempe Skatten. Den ærede Ordfører (Ivar Berendsen) har ganske rigtigt sagt, at naar Udvalget gav en saadan Oplysning, om jeg maa sige, om de enkelte Tilfælde, laa der heri en Rettesnor for Finansministeren, og jeg maa maaske straks indskyde, at saadanne Tilfælde som de der nævnte har netop været mellem dem, hvor Finansministeren har ment at kunne benytte sin Bemyndigelse til Lempelser, men paa den anden Side kan heller ikke denne Oprensning af enkelte Tilfælde være af en generel Natur, saaledes at der ikke atter for Finansministeren bliver et Forbehold at tage, idet han maa have Lov til, hver Gang der kommer et Tilfælde af denne eller lignende Art, at skønne frit. Dette er ganske nødvendigt, thi naar jeg om et Øjeblik kommer til de Ændringsforslag, der er stillede af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), vil det vise sig, at det vil være umuligt at indføre disse i Loven, hvis man derigennem mener at kunne imødegaa enhver Uretfærdighed eller Ubillighed. Man vil tværtimod ved at indføre dem komme til